

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ
КАФЕДРА КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ,
КРИМІНАЛІСТИКИ ТА ЕКСПЕРТОЛОГІЇ
ФАКУЛЬТЕТ № 6**

ТЕКСТ ЛЕКЦІЇ

з навчальної дисципліни Кримінальний процес
обов'язкових компонент
освітньої програми першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
081 Право (правозастосування)

**за темою - Кримінальне процесуальне законодавство України та сфера
його дії**

Харків 2023

ЗАТВЕРДЖЕНО

Науково-методичною радою
Харківського національного
університету внутрішніх справ
Протокол від 30.08.2023 р. № 7.

СХВАЛЕНО

Вченою радою факультету № 6
Протокол від 25.08.2023 р. № 7.

ПОГОДЖЕНО

Секцією науково-методичної ради
ХНУВС з юридичних дисциплін
Протокол від 29.08.2023 р. № 7.

Розглянуто на засіданні кафедри кримінального процесу, криміналістики та експертології факультету № 6. Протокол від 21.08.2023 року № 7.

Розробники:

Доцент кафедри кримінального процесу, криміналістики та експертології факультету № 6 ХНУВС, кандидат юридичних наук, доцент Соловйова О.Є.
Доцент кафедри кримінального процесу, криміналістики та експертології факультету № 6 ХНУВС, кандидат юридичних наук, доцент Вінчук В.В.
Викладач кафедри кримінального процесу, криміналістики та експертології факультету № 6 ХНУВС Дорошенко Ю.К.

Рецензенти:

Голова Київського районного суду м. Харкова, доктор юридичних наук, доцент Шаренко С.Л.
Декан факультету № 1 ХНУВС кандидат юридичних наук, доцент Романюк В.В.

План лекції

1. Поняття, сутність і значення кримінального процесуального закону.
2. Діюче кримінальне процесуальне законодавство України.
3. Чинність кримінального процесуального закону в просторі, часі і щодо осіб.

Рекомендована література:

Основна:

1. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України від 28 черв. 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. — 1996. — № 30. — Ст. 141.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квіт. 2012 р. // Голос України. — 2012. — № 90—91. — 19 травня.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар 6 у 2 т. Т.1/К82 О.М. Бандурка, Є.М. Блажківський, Є.П.Бурдоль та ін.. ; за заг.ред. В.Я.Тація, В.П.Пшонки, А.В.Портнова. — Х.: Право,2012.- 768 с.
4. Віденська конвенція про дипломатичні відносини від 18 квіт. 1961 р. [Електронний ресурс] : ратифікована Президією Верховної Ради УРСР 21 берез. 1964 р. — Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_048
5. Загальна декларація прав людини : прийнята та проголошена Генеральною Асамблеєю ООН 10 груд. 1948 р. // Офіційний вісник України. — 2008. — № 93. — Ст. 3103.
6. Конвенція про захист прав і основних свобод людини від 4 лист. 1950 р. // Офіційний вісник України. — 1998. — № 13. — Ст. 270.
7. Віденська конвенція про дипломатичні зносини від 18 квіт. 1961 р. // Кримінально-процесуальний кодекс з постатейними матеріалами / за ред. В. П. Шибіко. — К. : Юрінком Інтер, 2000. — С. 155—166.
8. Віденська конвенція про консульські зносини від 24 квіт. 1963 р. (глава 2) // Там само. — С. 175—184.
9. Про громадянство України : Закон України від 18 січ. 2001 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2001. — № 13. — Ст. 65.
- 10.«Про Національну поліцію»: Закон України від 2.07.2015 // ВВР України. — 2015. — №40-41, Ст. 379.
- 11.Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства [Електронний ресурс]: Закон України від 22 верес. 2011 р. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3773-17>

12. Про визнання рішень та застосування практики Європейського Суду з прав людини [Електронний ресурс] : Закон України від 23 лют. 2006 р. — Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>
13. Про міжнародні договори України [Електронний ресурс] : Закон України від 29 черв. 2004 р. — Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>

Додаткова:

14. Бринцев В. Д. Роль і значення правотворчості у формуванні єдиного правового поля Європи / В. Д. Бринцев // Вісник Конституційного Суду України. — 2009. — № 2. — С. 80—91.
15. Волкотруб С. Г. Імунітет у кримінальному процесі України : [монографія] / Волкотруб С. Г. — Х. : Консул, 2005. — 144 с.
16. Дроздов О. М. Джерела кримінально-процесуального права України / Дроздов О. М. — Х. : Вапнярчук Н. М., 2008. — 208 с.
17. Демченко В., Стратонов В. Кримінально-процесуальний закон : стилістичні проблеми / В. Демченко, В. Стратонов // Право України. — 2002. — № 11. — С. 124—127.
18. Капліна О. Поширювальне тлумачення і аналогія кримінально-процесуального закону : проблеми розмежування / О. Капліна // Вісник Академії правових наук України. — Х., 2004. — Вип. 4. — С. 152—162.
19. Капліна О. Буквальне тлумачення норм кримінально-процесуального права / О. Капліна // Вісник Академії правових наук України. — Харків, 2005. — Вип. 1. — С. 150—161.
20. Капліна О. В. Право застосовне тлумачення норм кримінально-процесуального права : [монографія] / Капліна О. В. — Х. : Право, 2008. — 296 с.
21. Кримінальний процес : підручник / Ю. М. Грошевий, В. Я. Тацій, А. Р. Туманянц, та ін.; за ред. В. Я. Тація, Ю. М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шило. — Х.: Право, 2013. — 824 с.
22. Кримінальний процес : [підруч.] / за ред. Ю. М. Грошевого та О. В. Капліної. — Х. : Право, 2010. — 608 с.
23. Кримінально-процесуальне право України : [підруч.] / за ред. Ю. П. Аленіна. — Х. : Одиссей, 2009. — 816 с.
24. Ларин А. М. Уголовный процесс : структура права и структура законодательства / Ларин А. М. ; отв. ред. В. М. Савицкий. — М. : Наука, 1985. — 240 с.
25. Маляренко В. Кримінально-процесуальне законодавство України : питання становлення і розвитку / В. Маляренко // Право України. — 2003. — № 9. — С. 3—14.
26. Маляренко В.Т., Коваленко Є.Г. Кримінальний процес України : [підруч.] / В. Т. Маляренко, Є. Г. Коваленко. — [2-е вид., перероб. і допов.]. — К. : Юрінком Інтер, 2008. — 712 с.

27. Молдован А.В. Кримінальний процес України /текст/ : Навч. посіб./ А.В. Молдован, С.М. Мельник –К.: Центр учбової літератури, 2013 с.
28. Элькинд П. С. Толкование и применение норм уголовно-процессуального права / Элькинд П. С. — М. : Юрид. лит., 1967. — 192 с.

Інформаційні ресурси в Інтернеті

1. <http://www.portal.rada.gov.ua> - офіційний веб-сайт Верховної Ради України.
2. <http://www.kmu.gov.ua> - офіційний веб-сайт Кабінету Міністрів України.
3. <http://mvs.gov.ua> - офіційний веб-сайт Міністерства внутрішніх справ України.
4. <http://www.scourt.gov.ua> - офіційний веб-сайт Верховного Суду України.
5. <http://sc.gov.ua/> - офіційний веб-сайт Вищого спеціалізованого суду з розгляду цивільних і кримінальних справ.
6. <http://www.gp.gov.ua> - офіційний веб-сайт Генеральної прокуратури України.
7. <http://www.minjust.gov.ua> - Офіційний веб-сайт Міністерства юстиції України.
8. <http://www.reyestr.court.gov.ua> - єдиний реєстр судових рішень в Україні.

Текст лекції

1. ПОНЯТТЯ, СУТНІСТЬ І ЗНАЧЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРАВА

Кримінальне процесуальне право – це самостійна галузь правової системи України, сукупність норм, які регулюють діяльність органів досудового розслідування, прокуратури, слідчого судді та суду із розкриття кримінальних правопорушень, викриття й покарання винних, а також права й обов'язки громадян та юридичних осіб, які залучаються до сфери кримінального процесу. Ці норми встановлені державою з метою захисту правопорядку, кожної людини та юридичних осіб від злочинних посягань, а також для охорони прав і свобод осіб, що беруть участь у кримінальному процесі.

Кримінальне процесуальне право є самостійною галуззю права, бо має:

- свій предмет правового регулювання (суспільні відносини, які складаються під час розслідування кримінального провадження, в судовому розгляді, а також при виконанні вироку, перевірці його законності та обґрунтованості);

- свій, специфічний, метод правового регулювання (специфічний спосіб юридичного впливу на відповідні суспільні відносини).

Кримінальне процесуальне право здійснює свій регулятивний вплив через систему кримінально-процесуальних відносин, учасники котрих діють у межах наданих їм прав і покладених на них обов'язків. Кримінально-процесуальні відносини, які є предметом правового регулювання та мають юридичний і фактичний зміст.

Юридичним змістом цих відносин є зафіксовані у нормах кримінального процесуального права суб'єктивні права та юридичні обов'язки їх учасників.

Фактичний зміст процесуальних відносин – це реально здійснювані їх учасниками дії, спрямовані на реалізацію своїх суб'єктивних прав та юридичних обов'язків, що визначаються інтересами у кримінальному провадженні (публічними чи приватними).

Метод кримінального процесуального права – це категорія права, завдяки якій здійснюється юридичний вплив держави на суб'єктів правовідносин, що виникають, розвиваються і припиняються у кримінальному провадженні, а також їх взаємодія один з одним.

Більшість кримінально-процесуальних відносин врегульовано із застосуванням імперативного методу правового регулювання (методу влади і підкорення), що має примусовий характер. Відносини сторін правовідносин при цьому будуються «по вертикалі» (слідчий – обвинувачений). Метод використовують за схемою «обов'язок + відповідальність».

Останнім часом для врегулювання кримінально-процесуальних відносин все ширше (особливо після «малої» судової реформи 2001 р.) застосовують диспозитивний метод правового регулювання. У його межах суб'єкт кримінально-процесуальних правовідносин має повну свободу у розпорядженні своїми процесуальними, а іноді й матеріальними, правами. Відносини сторін будуються «по горизонталі» (потерпілий – підозрюваний (обвинувачений), у межах дії норми права, викладеної в ст. 468 КПК України). При застосуванні цього методу

відносини регулюються за схемою «право + гарантія».

Деякі кримінально-процесуальні відносини врегулювати з допомогою цих двох методів неможливо, зокрема тристоронні правовідносини. Наприклад, слідчий (прокурор) для того, аби вирішити питання про арешт майна, повинен звернутися до арбітра – слідчого судді (ст.ст. 171, 172, 173 КПК України). Тут слідчий за погодженням з прокурором (прокурор) діє щодо підозрюваного (обвинуваченого, особи, яка в силу закону несе цивільну відповідальність за шкоду, завдану діями підозрюваного, обвинуваченого або неосудної особи, яка вчинила суспільно небезпечне діяння) не прямо, а немов би по дузі. Цей метод дістав у літературі назву змагального (судового).

Для кримінального процесуального права як галузі публічного права є характерним спеціально-дозвільний тип правового регулювання, в основі якого лежить формула: «дозволено лише те, що прямо передбачено законом» (на відміну, скажімо, від загальнодозвільного типу правового регулювання, в основу якого покладено формулу: «дозволено все, що не заборонено»).

Кримінальне процесуальне право визначає завдання і систему кримінального процесу, порядок відносин суду, органів прокуратури, слідства між собою та з громадянами, що беруть участь у процесі, а також порядок і форму провадження процесуальних дій.

Для правильного розуміння соціальної сутності кримінально-процесуальної діяльності в правовій державі основним є визнання принципу зв'язаності держави правами й свободами людини і громадянина на конституційному рівні. Визнання невідчужуваності та непорушності прав і свобод людини, усвідомлення приналежності їх людині за самою її природою і відображення цього факту суспільною свідомістю створює передумови для дотримання державою, її органами, посадовими та службовими особами прав і свобод людини та зв'язаності їх цими правами і свободами.

Фундаментальним для розуміння сутності правової зв'язаності держави правами та свободами людини і громадянина є положення ч. 1 ст. 3 Конституції

України, згідно з яким «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю».

Ідея людини не набуває виразу виключно нормативної державної ідеології, як це було характерним для періоду дії радянських конституцій, а переводиться у площину реальних конституційно-правових відносин, перетворюється на нормативну базову основу легітимації влади і конституційно-правового обґрунтування обов'язків держави перед людиною. Згідно з ч. 2 ст. 3 Конституції України права і свободи людини, їх гарантії «визначають зміст і спрямованість діяльності держави», і держава «відповідає перед людиною за свою діяльність». Ідея гідності людини знаходить своє відображення і в інших статтях Конституції, зокрема у ст. 21, яка проголошує вільність людей і їх рівність у гідності та правах, ст. 28, яка визнає за кожною людиною право на повагу до її гідності, ст. 68, за якою кожен зобов'язаний не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Ці положення визначають захист честі та гідності людини, її прав на рівні суб'єктивних прав, у тому числі і судом (ч. 1 ст. 55 Конституції України).

Значення кримінального процесуального права, його позитивна роль у житті суспільства визначаються передусім тим, що воно встановлює ефективний порядок розслідування та судового розгляду, забезпечуючи умови для успішної боротьби зі злочинністю, наділяючи органи держави, посадових осіб необхідними повноваженнями, створюючи передумови для виконання завдань кримінального судочинства. Кримінальне процесуальне право встановлює правила, дотримання яких необхідно для достовірного з'ясування обставин кожної справи, встановлення по ній істини, для справедливого здійснення правосуддя.

Ця галузь права передбачає процесуальні гарантії прав особи, у тому числі конституційного права громадян на судовий захист, на особисту свободу, недоторканність особи, житла, охорону особистого життя громадян, таємницю листування, телефонних переговорів і телеграфних повідомлень, а також права оскарження дій посадових осіб. Важливе місце в системі цих гарантій посідає забезпечення права обвинуваченого на захист.

Регулюючи кримінально-процесуальну діяльність, кримінальне процесуальне право надає їй правового характеру, лежить в основі підтримання режиму законності в боротьбі зі злочинністю, створює передумови справедливого кримінального провадження. Конституція України підняла до конституційних норм ряд найважливіших положень кримінального процесуального права, що означає визнання його високої соціальної цінності.

Зараз для визначення самостійного характеру будь-якої галузі права використовуються також й інші юридичні ознаки. Поняттям «режим галузевого правового регулювання» охоплюється поряд з особливим методом та способом також і специфіка системи принципів галузі й інші властивості типу правового регулювання. Кримінально-процесуальне право є фундаментальною (профілюючою) галуззю права (з огляду на те, що містить вихідний правовий матеріал, який потім так чи інакше використовується при формуванні правових режимів інших галузей права та вичерпно концентрує генеральні юридичні режими, галузеві методи правового регулювання). Кримінальне процесуальне право, його норми взаємозв'язані з усіма іншими галузями вітчизняного права, а також з галузями зарубіжних правових систем, норми яких в обов'язковому або факультативному порядку звичайно реалізуються в кримінальному судочинстві держави.

Фундаментальність кримінального процесуального права зобов'язує щоразу при реалізації його норм з'ясовувати, які конкретно норми і які галузі права необхідно одночасно реалізовувати. У разі розбіжності правил галузевих режимів регулювання фундаментальність кримінального процесуального права за загальним правилом вказує на пріоритетний характер процесуальних норм перед іншими (за рідкими винятками, прямо передбаченими Конституцією).

Право покликане слугувати задоволенню інтересів громадян, їх об'єднань, держави і суспільства в цілому. В цьому полягає його цінність, що виявляється в таких вимірах:

29.соціальна цінність цієї галузі права полягає в тому, що вона втілює інтереси

громадян у вільному від кримінальних правопорушень суспільному середовищі;

30.інструментальна цінність кримінального процесуального права – один із проявів його загальносоціальної цінності – полягає в тому, що воно є регулятором суспільних відносин, що виникають у зв'язку із вчиненням кримінального правопорушення; інструментом розв'язання кримінально-правових конфліктів у державі.

Як самостійна галузь права України, кримінальне процесуальне право має специфічні предмет та метод правового регулювання. Однак, як елемент системи права України, воно тісно пов'язане з іншими галузями права та галузями знань. Найтіснішим є зв'язок кримінального процесуального права із загальною теорією права, конституційним правом, кримінальним правом, криміналістикою, оперативно-розшуковою діяльністю.

2. ДЖЕРЕЛА КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРАВА УКРАЇНИ

Кримінально-процесуальна діяльність та відносини регулюються нормами права, які виражені, закріплені в кримінальному процесуальному законі. Кримінальне процесуальне право України - писане й кодифіковане. Єдиним джерелом кримінального процесуального права є закон.

Кримінальний процесуальний закон - це сукупність процесуальних норм, що регулюють кримінально-процесуальну діяльність і спрямовані на забезпечення виконання завдань кримінального судочинства.

Джерелами кримінального процесуального права України є форми закріплення кримінально-процесуальних норм, що регулюють кримінально-процесуальні відносини та встановлені органами державної влади під час реалізації ними функцій у законодавчій, виконавчій і судовій сферах, а також містяться в чинних міжнародних договорах, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, та практиці Європейського суду з прав людини.

Весь комплекс кримінально-процесуальних відносин регулюється системою

джерел кримінального процесуального права. У свою чергу, система джерел кримінального процесуального права є єдиною, цілісною, доцільно та ієрархічно організованою, структурно упорядкованою і цілеспрямованою, органічно відмежованою сукупністю чинних правових актів. Вказані правові акти справляють унікальний регулятивний вплив гуманітарного спрямування на кримінально-процесуальні відносини.

Основним джерелом кримінального процесуального права України є закон. Отже, кримінально-процесуальна діяльність та відносини регулюються нормами права, які виражені, закріплені в кримінальному процесуальному законі. Згідно з п. 14 ст. 92 Конституції України судоустрій, судочинство, статус суддів, засади судової експертизи, організація і діяльність прокуратури, органів слідства, нотаріату, органів і установ виконання покарань, основи організації та діяльності адвокатури визначаються виключно законами України.

Норми кримінального процесуального права (кримінальні процесуальні норми) визначають завдання, принципи, правила здійснення кримінального судочинства, права і обов'язки посадових осіб і державних органів, що його здійснюють, а також фізичних і юридичних осіб, які беруть участь у кримінально-процесуальній діяльності або на яких вона поширюється. Детально регулюючи всю діяльність по розслідуванню кримінальних правопорушень, викриттю винних і притягненню їх до відповідальності, кримінальні процесуальні норми створюють кримінально-процесуальний порядок, дотримання якого є необхідним для успішного виконання завдань кримінального судочинства і проведення в життя принципу соціальної справедливості у сфері боротьби зі злочинністю.

Кримінальний процесуальний закон створює умови для правильного застосування кримінального та інших законів. Якщо кримінальний закон встановлює підстави, межі і види кримінальної відповідальності, то кримінальний процесуальний закон визначає порядок, правила, процедуру притягнення до кримінальної відповідальності, форми державної діяльності по розслідуванню кримінальних правопорушень і здійсненню правосуддя. При цьому від

ефективності процесуально-правового регулювання і найсуворішого дотримання всіх процесуальних норм залежить правильність застосування кримінального закону. Успіх боротьби зі злочинністю за допомогою кримінально-правових засобів може бути досягнутий шляхом застосування кримінально-процесуальних норм.

Кримінальний процесуальний закон наділяє державні органи і суд владними повноваженнями, необхідними для боротьби зі злочинністю, одночасно зобов'язуючи їх швидко, повно і неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений.

Кримінальний процесуальний закон передбачає правові передумови, щоб висновки досудового розслідування і суду про обставини справи завжди відповідали дійсності.

Норми кримінального процесуального закону створюють процесуальні гарантії найважливіших прав і свобод громадян, визначених Конституцією України, та інших прав і інтересів, що охороняються законом.

Кримінальні процесуальні норми регулюють процесуальні засоби попередження злочинів, створюють правові передумови відшкодування шкоди, що заподіюється злочинами, а також забезпечення виховного впливу кримінально-процесуальної діяльності. Стаття 6 Конституції України встановлює, що органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених Конституцією межах і відповідно до законів України, а ст. 19 Конституції України особливо підкреслює, що правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. З цих конституційних положень випливає, що джерелами кримінального процесуального права України є Конституція нашої держави, чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України згідно зі ст. 9 Конституції України, та закони України.

Найвищу юридичну силу і пряму дію на території України має Конституція України (ст. 8). Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні їй відповідати.

Виходячи з нормативного змісту принципу верховенства права конституційні права та свободи людини і громадянина, у тому числі й у сфері кримінально-процесуальної діяльності, є безпосередньо діючими. Зокрема, вони визначають цілі і зміст кримінального процесуального закону, зміст і спрямованість діяльності органів досудового розслідування, прокуратури і суду.

Згідно з постановою Пленуму Верховного Суду України від 1 листопада 1996 року № 9 «Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя» суди при розгляді конкретних справ мають оцінювати зміст будь-якого закону чи іншого нормативно-правового акта з точки зору його відповідності Конституції і в усіх необхідних випадках застосовувати Конституцію як акт прямої дії. Судові рішення мають ґрунтуватися на Конституції, а також на чинному законодавстві, яке не суперечить їй.

У разі невизначеності в питанні про те, чи відповідає Конституції України застосований закон або закон, який підлягає застосуванню в конкретній справі, суд за клопотанням учасників процесу або за власною ініціативою зупиняє розгляд справи і звертається з мотивованою ухвалою (постановою) до Верховного Суду України, який відповідно до ст. 150 Конституції може порушувати перед Конституційним Судом України питання про відповідність Конституції законів та інших нормативно-правових актів. Таке рішення може прийняти суд першої, касаційної чи наглядової інстанції в будь-якій стадії розгляду справи.

Суд безпосередньо застосовує Конституцію у разі: коли зі змісту норм Конституції не випливає необхідність додаткової регламентації її положень законом; коли закон, який був чинним до введення в дію Конституції чи прийнятий після цього, суперечить їй; коли правовідносини, що розглядаються судом, законом України не врегульовано, а нормативно-правовий акт, прийнятий Верховною Радою або Радою міністрів Автономної Республіки Крим, суперечить Конституції

України; коли укази Президента України, які внаслідок їх нормативно-правового характеру підлягають застосуванню судами при вирішенні конкретних судових справ, суперечать Конституції України. Якщо зі змісту конституційної норми випливає необхідність додаткової регламентації її положень законом, суд при розгляді справи повинен застосувати тільки той закон, який ґрунтується на Конституції і не суперечить їй. Згідно з п. 3 цієї ж постанови суд може на підставі ст. 144 Конституції визнати такими, що не відповідають Конституції чи законам України, рішення органів місцевого самоврядування, а на підставі ст. 124 Конституції – акти органів державної виконавчої влади: міністерств, відомств, місцевих державних адміністрацій тощо.

Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України (ст. 9).

Серед міжнародно-правових актів, що регулюють кримінально-процесуальну діяльність, можуть бути виділені окремі групи:

а) міжнародні конвенції, що визначають правове становище особи у сфері кримінального процесу та вимоги, що пред'являються до кримінально-процесуальних механізмів, які забезпечують охорону прав і свобод громадян у кримінальному судочинстві. Зокрема, Верховною Радою України ратифіковані: Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод; Європейська конвенція про видачу правопорушників; Європейська конвенція про взаємну допомогу у кримінальних справах; Європейська конвенція про передачу провадження у кримінальних справах; Конвенція про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом; Конвенція про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах (Мінська конвенція); Європейська хартія регіональних мов або мов меншин; Конвенція про передачу осіб, які страждають психічними розладами, для проведення примусового лікування;

б) міжнародні конвенції, що спрямовані на співробітництво держав учасниць цих договорів на боротьбу зі злочинами, що мають міжнародний

характер. Серед таких конвенцій слід назвати Європейську конвенцію про боротьбу з тероризмом, Конвенцію Ради Європи про запобігання тероризму, Європейську конвенцію про кіберзлочинність, Кримінальну конвенцію про боротьбу з корупцією.

в) двосторонні договори України про надання правової допомоги з кримінальних справ, ратифіковані Верховною Радою: Договір між Україною і Китайською Народною Республікою про правову допомогу у цивільних та кримінальних справах; Договір між Україною і Республікою Польща про правову допомогу та правові відносини у цивільних і кримінальних справах; Договір між Україною і Литовською Республікою про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах; Договір між Україною і Республікою Грузія про правову допомогу та правові відносини у цивільних та кримінальних справах; Договір між Україною і Канадою про взаємну правову допомогу у кримінальних справах тощо.

г) міжнародні договори, відносно яких Україна виступає правонаступником: Договір між СРСР і Угорською Народною Республікою про надання правової допомоги у цивільних, сімейних та кримінальних справах; Договір між СРСР і Фінляндською Республікою про правовий захист та правову допомогу у цивільних, сімейних і кримінальних справах; Договір між СРСР і Алжирською Народною Демократичною Республікою про взаємне надання правової допомоги; Договір між СРСР і Республікою Кіпр про правову допомогу у цивільних та кримінальних справах. У цих двосторонніх договорах визначається порядок надання правової допомоги у кримінальних справах – провадження слідчих дій, порядок видачі осіб, що вчинили злочин, та інші питання, пов'язані з провадженням у кримінальній справі.

На сучасному етапі розвитку кримінального судочинства збільшується питома вага міжвідомчих міжнародних договорів, укладених Генеральною прокуратурою, МВС, Міністерством юстиції з відповідними міністерствами та відомствами інших країн, а отже, й посилюється їх роль у сфері боротьби зі

злочинністю. Наведені акти мають підзаконний характер, оскільки укладаються, як правило, на виконання міжнародних договорів, ратифікованих Верховною Радою та в межах компетенції, визначеної законами.

Зауважимо, що ефективність норм міжнародних договорів визначається якісним рівнем їх відображення в кримінальному процесуальному законодавстві України.

Залежно від характеру і рівня систематизації кримінальних процесуальних норм серед законів, що регулюють кримінально-процесуальну діяльність, важливе місце займають кодифікований акт (КПК), інші кодекси, що містять кримінально-процесуальні положення (наприклад, Кримінальний кодекс України, Митний кодекс України та ін.).

КПК затверджений Верховною Радою України 13 квітня 2012 року, підписаний Президентом України та оприлюднений 14 травня 2012 року, котрий вступить в силу через шість місяців містить дві частини – Загальну і Особливу. Загальну частину становлять розділ перший: «Загальні положення» та розділ другий «Заходи забезпечення кримінального провадження». До першого розділу входять: глава 1 «Кримінальне процесуальне законодавство України та сфера його дії»; глава 2 «Засади кримінального провадження»; глава 3 «Суд, сторони та інші учасники кримінального провадження»; глава 4 «Докази і доказування»; глава 5 «Фіксування кримінального провадження. Процесуальні рішення»; глава 6 «Повідомлення»; глава 7 «Процесуальні строки»; глава 8. «Процесуальні витрати»; глава 9 «Відшкодування (компенсація) шкоди у кримінальному провадженні, цивільний позов». Другий розділ складається з глави 10 «Заходи забезпечення кримінального провадження і підстави їх застосування»; глави 11 «Виклик слідчим, прокурором, судовий виклик і привід»; глави 12 «Накладення грошового стягнення»; глави 13 «Тимчасове обмеження у користуванні спеціальним правом»; глави 14 «Відсторонення від посади»; глави 15 «Тимчасовий доступ до речей і документів»; глави 16 «Тимчасове вилучення майна»; глави 17 «Арешт майна»; глави 18 «Запобіжні заходи, затримання особи».

Ці глави містять правила, що мають значення для всіх органів, які ведуть боротьбу зі злочинністю, а також для інших учасників процесу у всіх стадіях кримінального провадження. Тому вони систематизовані в Загальній частині Кодексу.

Інші розділи, починаючи з третього і по дев'яту включно, становлять Особливу частину Кодексу. Всі вони присвячені кримінальному провадженню в різних стадіях процесу. Тут містяться положення, що регламентують діяльність відповідних правоохоронних та судових органів у відповідних стадіях процесу і при провадженні тих або інших слідчих, прокурорських і судових дій, порядок вирішення питань, які виникають при провадженні у справі, права і повноваження відповідних органів і посадових осіб, а також права і обов'язки всіх осіб, які беруть участь у справі, та ін.

Особливу частину Кодексу становлять такі розділи: III. Досудове розслідування; IV. Судове провадження у першій інстанції; V. Судове провадження з перегляду судових рішень; VI. Особливі порядки кримінального провадження; VII. Відновлення втрачених матеріалів кримінального провадження; VIII. Виконання судових рішень; IX. Міжнародне співробітництво під час кримінального провадження.

Статті КПК мають свою назву, що полегшує вивчення Кодексу і користування його нормами. Більшість статей складається з декількох частин, що виділяються абзацами, або включає в себе декілька пунктів, що мають цифрове або літерне позначення. У кожній статті, її частині або пункті сформульована правова норма, яка складається, як правило, з гіпотези, диспозиції і санкції. Диспозиція кримінальної процесуальної норми буває простою, описовою, відсилочною та бланкетною. Особливістю санкції кримінальної процесуальної норми, як вже зазначалося, є те, що вона може бути сформульована в інших нормах, у тому числі і в тих, що містяться в інших розділах, главах і статтях Кодексу.

До чинного кримінального процесуального законодавства України належать, зокрема, закони України «Про судоустрій і статус суддів», «Про прокуратуру

України», «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про адвокатуру», «Про судову експертизу», «Про банки і банківську діяльність», «Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів дізнання, досудового слідства, прокуратури і суду», «Про Національну поліцію», «Про Службу безпеки України» та ін.

Згідно зі ст. 152 Конституції України до джерел кримінального процесуального права слід віднести і рішення Конституційного Суду України, якими визнаються неконституційними повністю чи в окремій частині закони та інші правові акти, на підставі яких або у встановленому кримінально-процесуальному порядку органи досудового слідства, прокурор або суд повинні розслідувати та вирішити дану кримінальну справу. Закони, інші правові акти або їх окремі положення, що визнані неконституційними, втрачають чинність з дня прийняття Конституційним Судом України рішення про їх неконституційність.

Важливим для кримінального судочинства є рішення Конституційного Суду України від 26 червня 2003 року № 12-рп/2003 у справі про гарантії депутатської недоторканності. У цьому рішенні зазначається, що затримання чи арешт народного депутата України можливі за згодою Верховної Ради України незалежно від наявності її згоди на притягнення цього народного депутата України до кримінальної відповідальності.

Згідно зі ст. 46 «Обов'язкова сила судових рішень та їх виконання» розділу II «Європейський суд з прав людини» Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод держави, які ратифікують цю Конвенцію, зобов'язані «виконувати остаточне рішення Суду у будь-якій справі, в якій вони є сторонами». У розвиток наведених положень міжнародного акта у ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» від 23 лютого 2006 року зобов'язано суди застосовувати при розгляді справ Конвенцію та практику Європейського суду з прав людини як джерело права.

Природа рішень Європейського суду з прав людини обумовлена певними факторами: а) правові позиції, що містяться в них, мають нормативний характер; б)

у рішеннях дається тлумачення Європейської конвенції з прав людини і основоположних свобод та Протоколів до неї; в) самі рішення мають правозастосовний характер, оскільки в них міститься рішення з конкретної справи.

Вплив рішень Європейського суду з прав людини на кримінальне процесуальне законодавство, правозастосовну практику, правосвідомість, науку виявляється в їх функціях. При цьому поряд із загальними функціями джерела кримінального процесуального права рішення Європейського суду з прав людини виконують ряд своїх специфічних функцій: тлумачну, формування досвіду застосування Конвенції та Протоколів до неї щодо захисту прав і свобод людини у сфері кримінального судочинства, удосконалення кримінального процесуального законодавства та правозастосовної практики, удосконалення правосуддя у кримінальних справах, інформаційну, взаємодії з наукою кримінального процесу та розвитку правової доктрини.

Для реалізації рішень Європейського суду з прав людини в Україні необхідно, щоб текст рішень, причому не тільки стосовно України, але також і щодо інших країн – учасниць Конвенції, були перекладені українською мовою та офіційно опубліковані.

Для правильного з'ясування значення кримінальних процесуальних норм мають постанови Пленуму Верховного Суду України, в яких роз'яснюється зміст окремих кримінальних процесуальних норм і порядок застосування тих або інших положень КПК. Практика застосування кримінального процесуального законодавства повинна враховувати правові положення постанов Пленуму Верховного Суду України, в яких тлумачаться кримінальні процесуальні норми.

Отже, Постанови Пленуму Верховного Суду України є актами судового тлумачення законів стосовно судової практики і в цьому зв'язку мають важливе значення для правильного розуміння суб'єктами кримінально-процесуальної діяльності сутності нормативних положень, які містяться в законі, для підвищення ефективності діяльності органів досудового розслідування, прокуратури і суду для правильного здійснення досудового розслідування та судового провадження.

Наприклад, у постанові Пленуму Верховного Суду «Про деякі питання застосування судами України законодавства при дачі дозволів на тимчасове обмеження окремих конституційних прав і свобод людини і громадянина під час здійснення оперативно-розшукової діяльності, *дiзнання* і досудового слідства» від 28 березня 2008 року № 2 дається визначення понять «житло» та «інше володіння особи».

Роль вказаних постанов полягає у з'ясуванні і подоланні прогалин у регулюванні кримінально-процесуальних відносин, усуненні суперечностей кримінально-процесуальних норм та їх приписів, конкретизації оціночних понять, вдосконаленні вимог кримінального процесуального закону, що фактично призводить до встановлення та зміни норм кримінального процесуального права, з'ясуванні доцільності кримінально-процесуальних норм, встановленні типології процесуальних ситуацій. Постанови Пленуму Верховного Суду України спрямовані на забезпечення однакової судової практики у кримінальному провадженні та правильного застосування кримінального процесуального законодавства і пріоритетної реалізації в судовому правозастосуванні принципів кримінального процесу.

Керівні роз'яснення Верховного Суду України базуються на основі ґрунтовного вивчення практики всіх ланок судової системи, аналізу судової статистики, а нижчестоящі суди при вирішенні кримінального провадження завжди беруть їх до уваги. Керівні роз'яснення Пленуму Верховного Суду України є обов'язковими для судів, інших органів та посадових осіб, що застосовують закон, щодо якого далося роз'яснення.

Винесення Постанови Пленуму Верховного Суду України обумовлено вимогою Закону України «Про судоустрій України» (ст. 45). Але, згідно із прийнятим 7 липня 2010 року Законом України від «Про судоустрій і статус суддів» Пленум вищого спеціалізованого суду уповноважений давати роз'яснення рекомендаційного характеру за результатами узагальнення судової практики з питань застосування спеціалізованими судами законодавства при вирішенні справ

відповідної судової юрисдикції (п.6 ч.2 ст.36).

Певну роль у формуванні кримінального процесуального законодавства відіграють і відомчі нормативні акти Генерального прокурора України, СБУ, МВС України, Державної податкової адміністрації України, які містять організаційно-процесуальні норми. Перелічені акти обов'язкові для виконання на території України, спрямовані на організацію кримінально-процесуальної діяльності; встановлюють механізм організації виконання норм кримінального процесуального закону; визначають та деталізують порядок і послідовність виконання загальних приписів закону і не можуть звужувати зміст і обсяг прав і свобод учасників кримінального процесу. Відповідно до рішення Конституційного Суду України від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005 зміст прав і свобод людини – це умови і засоби, які визначають матеріальні та духовні можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування і розвитку. Обсяг прав людини – це кількісні показники відповідних можливостей, які характеризують його множинність, величину, інтенсивність і ступінь прояву та виражені у певних одиницях виміру. Звуження змісту прав і свобод означає зменшення ознак, змістовних характеристик можливостей людини, які відображаються відповідними правами та свободами, тобто якісних характеристик права. Звуження обсягу прав і свобод – це зменшення кола суб'єктів, розміру території, часу, розміру або кількості благ чи будь-яких інших кількісно вимірюваних показників використання прав і свобод, тобто їх кількісної характеристики (п. 4).

Тлумачення – важливий елемент процесу застосування будь-якої правової норми. За допомогою тлумачення можна визначити дійсний зміст норми права та її справжнє місце в системі права, її силу, межі дії, смислові зв'язки з іншими нормами, чи є відповідність між нею і встановленими фактичними обставинами тощо. Результатом тлумачення повинно бути нове значення норми, що обумовлює повну визначеність смислу норми кримінального процесуального права. Тлумачення забезпечує ефективність нормативної регламентації кримінально-процесуальних відносин.

Отже, під тлумаченням норм кримінального процесуального права слід розуміти розумовий процес з'ясування відповідними суб'єктами змісту норм права, а також діяльність суб'єктів кримінального процесу по роз'ясненню таких норм з метою забезпечення правильного і однакового застосування правових норм, усунення або подолання їх недоліків.

Тлумачення: а) є базисною складовою, на основі якої починається, розвивається і завершується правозастосовний процес; б) не обмежується лише рамками правозастосування, а передує йому і супроводжує відповідну діяльність після її закінчення (набрання підсумковим рішенням законної сили, звернення його до виконання).

Розрізняють тлумачення-з'ясування смислу норми права правозастосувачем; тлумачення-роз'яснення (пояснення) правової норми, що дається тими або іншими державними органами і окремими особами поза правозастосовним процесом; тлумачення з метою з'ясування співвідношення між змістом правової норми та її текстуальним вираженням, або тлумачення за обсягом.

Тлумачення-роз'яснення може бути офіційним (нормативним, у тому числі автентичним і казуальним) і неофіційним, тобто позбавленим обов'язкової юридичної сили (доктринальним, професійним і т. п.).

Офіційне тлумачення є засобом розвитку механізму кримінально-процесуального регулювання. Участь офіційного тлумачення в розвитку механізму кримінально-процесуального регулювання обумовлена його здатністю виявляти потреби в удосконаленні кримінального процесуального законодавства, розробляти правоположення, які є матеріалом для створення, зміни норм права, формувати принципи, концептуальні основи та напрями реформування кримінального судочинства. Акти офіційного тлумачення кримінальних процесуальних норм приймаються уповноваженими суб'єктами, містять роз'яснення кримінальних процесуальних норм, мають обов'язковий характер, правові позиції і правоположення, які містяться в цих актах, забезпечені заходами державного впливу.

Тлумачення за обсягом поділяється на види: буквальне, обмежувальне або поширювальне. Суддя, слідчий суддя, слідчий, прокурор у ході правозастосування здійснюють тлумачення – з'ясування змісту кримінальної процесуальної норми. Виникає лише питання про те, чи повинен правозастосовник обмежуватися буквальним (адекватним) тлумаченням, або він може вийти за межі букви закону, тобто вдатися до обмежувального або поширювального тлумачення? Уявляється, що поширювальне або обмежувальне тлумачення є винятком з правила, яке виражає співвідношення буквального тексту з дійсним змістом кримінальної процесуальної норми. Адже в ході таких видів тлумачення не «розширюється» або «обмежується» обсяг (дійсний зміст) норм. При розширювальному або обмежувальному тлумаченні завдання полягає в тому, щоб розкрити дійсний зміст існуючої кримінальної процесуальної норми, не виходячи за межі буквального тексту і не відступаючи від нього принципово. Так, наприклад, не допускається поширювальне тлумачення норм, що регламентують підстави застосування заходів процесуального примусу та обмежувальне тлумачення конституційних прав і свобод учасників кримінального судочинства.

Застосування кримінального процесуального закону за аналогією – це застосування під час кримінального провадження закону, що регулює схожі (аналогічні) відносини. Аналогія – це подібність, схожість у чому-небудь між предметами, явищами, поняттями; застосування до випадку, непередбаченого законом, норми права, що передбачає інші схожі випадки, а також вирішення будь-якої справи на основі загальних засад законодавства і загальної політики держави. Отже, ті аспекти кримінально-процесуальної діяльності, що не врегульовані законодавцем, регулюються за аналогією іншими нормами кримінального процесуального закону. Наприклад, постановленню вироку передуює нарада суддів під керівництвом головуючого. Ніхто із суддів не має права утримуватися від голосування. Головуючий голосує останнім. Суддя, який залишився в меншості, має право викласти письмово свою окрему думку, яка додається до справи, але оголошенню не підлягає. Водночас детально не врегульовано дії суддів при

винесенні ухвали в нарадчій кімнаті. Тому зазначені норми щодо винесення вироку за аналогією мають застосовуватись і при винесенні судом ухвали в нарадчій кімнаті.

Для того, щоб застосування кримінального процесуального закону за аналогією не призвело до порушення засади законності, слід дотримуватися низки умов:

- 31.передбачений процесуальним законом випадок має бути подібним до того, до якого закон застосовується за аналогією;
- 32.застосування закону за аналогією в жодному разі не може обмежувати процесуальні права суб'єктів, які беруть участь у справі, або покладати на них не передбачені законом обов'язки;
- 33.не допускати вчинення органами досудового розслідування, прокуратурою і судом процесуальних дій, що не передбачені нормами кримінального процесуального закону.

3. ПОНЯТТЯ, СТРУКТУРА І ВИДИ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ НОРМ

Як і всі правові норми, кримінально-процесуальні норми мають визначену структуру, власне поняття та види. Загальні положення щодо норм права, які розглядаються у межах навчальної дисципліни «Теорія держави і права», характерні і для норм кримінального процесуального права. Однак, оскільки вони регламентують специфічні суспільні відносини, то слід зважати й на їх особливості.

Кримінальні процесуальні норми – це встановлені державою загальнообов'язкові правила поведінки суб'єктів кримінально-процесуальної діяльності, виконання яких забезпечується, в основному, добровільними діями учасників процесу, а у необхідних випадках – засобами державного примусу і загрозою юридичної відповідальності.

Кримінальні процесуальні норми - початкова, визначальна ланка в механізмі

кримінально-процесуального регулювання. У них безпосередньо виявляється воля держави щодо необхідного порядку розслідування і вирішення кримінального провадження, визначаються процесуальний статус суб'єктів кримінального провадження, порядок провадження слідчих (розшукових) та негласних (розшукових) дій, застосування заходів процесуального примусу тощо. Водночас, якщо для багатьох суб'єктів кримінального провадження засвоєння кримінальних процесуальних норм є правом, то для компетентних органів держави і відповідних посадовців, діяльність яких здійснюється у формі застосування таких норм, це – державний обов'язок.

Ознаки кримінальної процесуальної норми:

34. це загальновизнане правило поведінки, що формулюється державою та має загальнообов'язковий характер (положення норм права повинні сприйматися як безумовна вказівка до дій, що виходить з державних структур, і не підлягають обговоренню або оцінці з приводу їх доцільності чи раціональності);
35. це формально визначене правило поведінки (в нормі закріплюються права й обов'язки суб'єктів кримінального провадження, а також санкції за порушення встановлених норм; приписи норм повинні виконуватися в тому обсязі, в якому вони формально закріплені);
36. це правило поведінки загального характеру (правило поведінки адресовано не конкретній особі, а поширюється на всіх, хто стає суб'єктом відносин, що регламентується нормою права);
37. це правило поведінки, що набуває характеру нормативності у чітко встановленому порядку (норма стає такою тоді, коли вона видається вповноваженим на те органом у межах його компетенції і в межах встановленої процедури, тобто з дотриманням порядку розроблення, обговорення, прийняття, набуття чинності, зміни та відміни дії і змісту норм);
38. це правило, дотримання якого забезпечується державою (держава створює

реальні умови і засоби, що сприяють безперешкодному дотриманню правил поведінки, а також створюються засоби заохочення, переконання, примусу і санкцій за невиконання вимог).

Як і всі правові норми, кримінальні процесуальні норми мають визначену структуру, вони складаються з гіпотези, диспозиції і санкції.

Гіпотеза правової норми вказує на те, коли і при яких умовах (обставинах) необхідно керуватися даною правовою нормою (визначає умову при наявності якої дана норма повинна застосовуватись).

Диспозиція визначає, хто є учасником конкретних відносин, які регулюються даною правовою нормою, і яка поведінка передбачається або дозволяється даною правовою нормою (містить сам припис правило поведінки).

Санкція вказує на те, які негативні наслідки тягне за собою невиконання передумов (умов) даної правової норми (передбачає несприятливі для суб'єкта наслідки, які настають при невиконанні норм).

Наприклад, в ч. 3 ст. 373 КПК України міститься кримінальну процесуальну норму такого змісту: «Обвинувальний вирок не може ґрунтуватися на припущеннях і ухвалюється лише за умови доведення у ході судового розгляду винуватості особи у вчиненні кримінального правопорушення ».

Цю норму можна викласти таким чином: якщо суд при винесенні вироку обговорює питання щодо винності або невинності обвинуваченого (гіпотеза), то в обвинувальний вирок суд не може вкладати припущення і може постановити такий вирок лише тоді, коли даними судового процесу доказана вина обвинуваченого (диспозиція). Санкція вказана в ст. 409 КПК України (підставою для скасування або зміни судового рішення при розгляді справи в суді апеляційної інстанції є, наприклад, неповнота судового розгляду; невідповідність висновків суду, викладених у судовому рішенні, фактичним обставинам кримінального провадження).

До їх числа належать: визнання недійсними результатів процесуальних дій, здійснених з порушенням процесуальних правил; застосування заходів

процесуального примусу до осіб, що порушують процесуальні обов'язки (запобіжні заходи, приводи, видалення із залу судового засідання тощо) та ін.

Особливістю норм кримінального процесуального права є те, що їх санкції нерідко містяться в інших статтях або ж формуються стосовно до кількох або до багатьох однорідних норм.

Таким чином, особливості структури норм кримінального процесуального права полягають у наступному:

- 39.у них не завжди чітко в межах однієї статті закону сформульовано гіпотезу, диспозицію і санкцію; часто ці елементи норм розосереджено в межах кількох статей;
- 40.оскільки вони є формою реалізації норм кримінального права, то останні завжди ніби "присутні" в гіпотезі процесуальної норми;
- 41.гіпотеза кримінальної процесуальної норми, як правило, містить підстави до провадження процесуальної дії або прийняття процесуального рішення;
- 42.диспозиції – власне правилі поведінки – найчастіше відображаються процедурні (здійснювані в певній послідовності) елементи діяльності, тому диспозиції не можуть бути відсильними до норм матеріальних галузей права;
- 43.санкції не завжди чітко формулюються в нормі кримінального процесуального права; найчастіше вони містяться в нормах інших галузей права. Санкції, закріплені в нормі кримінального процесуального права, є кримінально-процесуальними. Санкції, що передбачають відповідальність за порушення приписів норм процесуального права, але містяться в нормах інших галузей права, називають санкціями норм кримінального процесуального права;
- 44.санкції норм кримінального процесуального права встановлюють відповідальність за порушення не тільки приписів, сформульованих у їх диспозиції, а й тих, що викладено у гіпотезі.

Норми кримінального процесуального права поділяються на окремі види:

- *норми, що уповноважують*, наділяють суб'єктів кримінально-процесуальної діяльності певними процесуальними правами, надають їм повноваження на деякі юридичні дії, тобто носять дозвільний характер (наприклад, ч. 3 ст. 71 КПК України надає право сторонам кримінального провадження під час судового розгляду заявляти клопотання про залучення спеціаліста або використання його пояснень і допомоги; ч. 3 ст. 89 КПК України надає право сторонам кримінального провадження, потерпілому під час судового розгляду подавати клопотання про визнання доказів недопустимими, а також наводити заперечення проти визнання доказів недопустимими; ч. 2 ст. 95 КПК України надає право підозрюваному, обвинуваченому, потерпілому давати показання під час досудового розслідування та судового розгляду). Варто звернути увагу, що скористатися наданим правом чи ні, вирішують самі учасники кримінального провадження. Тому норми, що уповноважують, на відміну від зобов'язуючих, імперативних, мають диспозитивний характер.

- *норми, що зобов'язують* - які передбачають у визначених умовах конкретний вид поведінки і диктують діяти відповідним чином (наприклад, в ч. 1 ст. 202 КПК України зазначається: «У разі застосування запобіжного заходу у вигляді особистого зобов'язання підозрюваний, обвинувачений, який був затриманий, звільняється з-під варти негайно»; в ч. 5 цієї ж статті вказується: «у випадку закінчення строку дії ухвали слідчого судді, суду про тримання під вартою підозрюваний, обвинувачений повинен бути негайно звільнений, якщо в уповноваженої службової особи місця ув'язнення, під вартою в якому він перебуває, відсутнє інше судове рішення, що набрало законної сили і прямо передбачає тримання цього підозрюваного, обвинуваченого під вартою»; ч. 2 ст. 206 КПК України закріплює обов'язок слідчого судді в разі отримання ним з будь-яких джерел відомості, які створюють обґрунтовану підозру, що в межах територіальної юрисдикції суду знаходиться особа, позбавлена свободи за відсутності судового рішення, яке набрало законної сили, або не звільнена з-під варти після внесення застави в установленому цим Кодексом порядку постановити

ухвалу, якою має зобов'язати будь-який орган державної влади чи службову особу, під вартою яких тримається особа, негайно доставити цю особу до слідчого судді для з'ясування підстав позбавлення свободи).

- *норми, що забороняють* - зобов'язують учасників кримінального процесу утримуватися від вчинення певних дій (наприклад, в ч. 2 ст. 255 КПК України забороняється використання відомостей, речей та документів, які отримані в результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій для цілей, не пов'язаних з кримінальним провадженням, або ознайомлення з ними учасників кримінального провадження чи будь-яких інших осіб; в ч. 2 ст. 275 КПК України забороняється залучати до конфіденційного співробітництва під час проведення негласних слідчих дій адвокатів, нотаріусів, медичних працівників, священнослужителів, журналістів, якщо таке співробітництво буде пов'язане з розкриттям конфіденційної інформації професійного характеру.

За порушення приписів, які містяться в зобов'язуючих і забороняючих нормах, до суб'єктів кримінально-процесуальної діяльності можуть бути застосовані *санкції*:

- процесуальні (привід через ОВС свідка, який не з'явився без поважних причин за викликом слідчого; скасування рішення чи постанови слідчого; видалення підсудного з залу судового засідання);

- дисциплінарні (догана, звільнення з роботи);

- адміністративні (ст. 67 КПК України: за злісне ухилення від явки до слідчого, прокурора, слідчого судді чи суду свідок несе відповідальність за ч. 1 ст. 185-3 або ст. 185-4 Кодексу України про адміністративні правопорушення);

- кримінально-правові (ст. 67 КПК України: за відмову давати показання про відомі обставини в справі – за ст. 385 КК України)

Для успішного виконання завдань кримінального судочинства, підвищення його ефективності, зміцнення законності, посилення охорони прав і свобод громадян вирішальне значення має точна реалізація як усієї системи кримінальних процесуальних норм, так і кожної з них окремо.

4. ЧИННІСТЬ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНУ У ПРОСТОРИ, ЧАСІ ТА ЩОДО ОСІБ

Кримінальний процесуальний закон, як і будь-який закон, має свої правила дії в просторі, часі та за колом осіб. Вони викладені в ст.ст. 4, 5, 6 КПК України.

Кримінальний процесуальний кодекс у ст. 4 закріплює територіальну засаду визначення дії кримінального процесуального закону у *просторі*, відповідно до якого кримінальне провадження на території України здійснюються за нормами КПК незалежно від місця вчинення кримінального правопорушення. Згідно зі ст. 1 Закону України «Про державний кордон України», територією України є суша, води, надра, повітряний простір, що обмежені лінією та вертикальною поверхнею, яка проходить по цій лінії, і є державним кордоном України.

Державною територією є земна поверхня, територіальні й внутрішні води та повітряний простір над ними, які перебувають під суверенітетом певної держави і на яких здійснюється державна влада. У структурі державної території України виділяються: 1) суша, море, ріки, озера та інші водойми, надра землі в межах кордонів України, а також повітряний простір над сушею і водним простором, у тому числі й над територіальними водами (територіальним морем); 2) військові кораблі, приписані до портів на території України, які перебувають під прапором України у відкритому морі, у територіальних водах іншої держави або портах іншої держави; 3) невійськові кораблі, які перебувають під прапором України у відкритому морі; 4) військові повітряні судна України, приписані до аеропортів на території України, які під розпізнавальним знаком України перебувають у відкритому повітряному просторі, у повітряному просторі або на аеродромі іншої держави; 5) невійськові повітряні судна України, приписані до аеропортів на території України, які під розпізнавальним знаком України перебувають поза її кордонами у відкритому повітряному просторі. Військові кораблі та військові повітряні судна на території іноземної держави користуються правом екстериторіальності, під яким розуміється повне виключення з-під юрисдикції

держави об'єкта або особи (вважається, що вони не покинули територію своєї держави, національність якої мають).

На підставі Віденської конвенції про дипломатичні зносини від 18.04.61 р. (ст.ст. 22-23) приміщення дипломатичних і консульських установ користуються недоторканністю (консульські установи – за винятком випадків пожежі або іншого стихійного лиха), тобто на території даних установ не можуть бути примусово застосовані норми процесуального права приймаючої держави.

На іноземні судна і пасажирів, що перебувають на їхньому борті, і членів екіпажів під час перебування даних судів у територіальних водах і портах України поширюється кримінальний процесуальний закон України, за винятком випадків, передбачених міжнародними договорами України з державами прапора судна.

Кримінальне процесуальне законодавство України застосовується також при здійсненні провадження щодо кримінальних правопорушень, вчинених на території дипломатичного представництва чи консульської установи України за кордоном, на повітряному, морському чи річковому судні, що перебуває за межами України під прапором або з розпізнавальним знаком України, якщо це судно приписано до порту, розташованого в Україні (ч. 2 ст. 4 КПК України).

При виконанні на території України окремих процесуальних дій за запитом (дорученням) компетентних органів іноземних держав у рамках міжнародного співробітництва застосовуються положення кримінального процесуального кодексу України. На прохання компетентного органу іноземної держави під час виконання на території України таких процесуальних дій може застосовуватися процесуальне законодавство іноземної держави, якщо це передбачено міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, а за відсутності такого міжнародного договору України – за умови, що дане прохання не суперечить законодавству України.

Однак слід зазначити, що на прохання компетентного органу іноземної держави, від якої надійшло доручення, може застосовуватися процесуальне законодавство відповідної іноземної держави, якщо воно не суперечить

законодавству України (ч. 1 ст. 8 Конвенції про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах, ратифікованої Верховною Радою України 10 листопада 1994 року). При цьому, залежно від стадії кримінального судочинства, питання про можливість застосування процесуального законодавства іншої держави вирішують Генеральний прокурор України або Верховний Суд України.

Не вважається територією України територія, на якій розташовані дипломатичні представництва інших держав в Україні, військові судна, що приписані до портів на території інших держав і плавають під їх прапорами, що перебувають у територіальних водах чи портах України, а також військові повітряні судна інших держав, приписані до аеропортів на їх території під їх розпізнавальним знаком, що перебувають у повітряному просторі чи на аеродромі України. На цих територіях правила провадження у кримінальних справах, встановлені КПК України, не діють, але можуть застосовуватись за згодою уповноважених представників відповідних держав.

Дія у часі. Конституційний Суд України в рішенні в справі про конституційне звернення Національного банку України про офіційне тлумачення ч. 1 ст. 58 Конституції України (справа про зворотну дію в часі законів та інших нормативно-правових актів) від 09.02.99 р. вказав, що дію нормативно-правового акта в часі слід розуміти так, що вона починається з моменту набрання цим актом законної сили і припиняється із втратою ним законної сили, тобто застосовується той закон або інший нормативно-правовий акт, під час дії якого ці події настали або мали місце.

В ч. 1. ст. 5 КПК України вказується, що процесуальна дія виконується, а процесуальне рішення приймається згідно з положеннями даного Кодексу, чинними на момент початку виконання такої дії або прийняття такого рішення.

Чинність кримінального процесуального закону в часі полягає в тому, що органи досудового розслідування, прокурор, слідчий суддя і суддя (суд) застосовують процесуальні норми, що діють на момент кримінального

провадження. Це означає, що коли під час досудового розслідування чи судового провадження кримінальний процесуальний закон змінюється, доповнюється чи замінюється новим, то після набрання останнім чинності застосовуються нові процесуальні норми, незалежно від того, коли було вчинено кримінальне правопорушення. Однак, якщо новий закон скасовує або обмежує те чи інше процесуальне право суб'єкта кримінального провадження в справах, які вже перебувають у провадженні органів досудового розслідування, прокурора чи суду, це право зберігається за ним до закінчення кримінального провадження. Отже, кримінальний процесуальний закон певною мірою має зворотну силу.

Однак нова кримінальна процесуальна норма не може обмежувати обсяг прав і свобод особи, яка до набрання цією нормою законної сили була залучена до кримінального процесу і користувалася даними правами і свободами, оскільки згідно з ч. 3 ст. 22 Конституції України при прийнятті нових законів або внесенні змін у чинні закони не допускається звуження змісту і обсягу існуючих прав і свобод.

За загальновизнаним принципом права закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, якщо інше не вказано в законі або нормативно-правовому акті. Конституція України в ч. 2 ст. 58 передбачає зворотну дію нормативно-правового акта в часі, тобто можливість його застосування до подій і дій, що мали місце до набрання чинності тільки у випадках, коли він пом'якшує або скасовує юридичну відповідальність особи.

Частина 5 статті 94 Конституції України визначає, що будь-який закон України набирає чинності через десять днів від дня його офіційного оприлюднення, якщо інше не передбачено самим законом, але не раніше дня його опублікування. Таким чином, вихідною точкою для визначення дати набрання чинності кримінальним процесуальним законом, під яким слід розуміти Кримінальний процесуальний кодекс і всі ті зміни і доповнення, що були або можуть бути внесені до нього у майбутньому, є день його офіційного оприлюднення і опублікування.

Норми кримінального процесуального закону діють до їхнього скасування чи заміни новими нормами, а якщо норму було прийнято на певний строк – до закінчення такого строку.

Кримінальна процесуальна норма втрачає чинність із моменту: а) її скасування або зміни нормативно-правовим актом рівного або вищого за юридичною силою, б) набрання чинності новою нормою, що регламентує ті ж правовідносини, в) закінчення строку (припинення дії умови), на який дана норма була прийнята, г) від дня прийняття Конституційним Судом України рішення про неконституційність законів та інших нормативно-правових актів або їхніх окремих частин (ч. 2 ст. 152 Конституції).

Дія кримінального процесуального закону щодо осіб означає, що під час кримінального провадження на території України норми КПК застосовуються у справах про злочини:

45. громадян України;

46. осіб без громадянства;

47. іноземців, за винятком осіб, які користуються правом дипломатичним імунітетом.

Громадянином України є особа, яка отримала громадянство України (громадянство – правовий зв'язок між фізичною особою і певною державою, що знаходить свій прояв у їхніх взаємних правах і обов'язках) у порядку, передбаченому законами України і міжнародними договорами; іноземцем – особа, яка не має громадянства України і є громадянином (підданим) іншої держави або держав; особою без громадянства – особа, яку жодна з держав відповідно до свого законодавства не вважає своїм громадянином. Документами, що підтверджують громадянство України, є: а) паспорт громадянина України (паспорти колишнього СРСР із позначкою про приналежність особи до громадянства України втратили чинність із 01.09.2002 р.); б) свідоцтво про приналежність до громадянства України (для осіб віком до 16 років); в) паспорт громадянина України для виїзду за кордон; г) тимчасове посвідчення громадянина України; д) проїзний документ дитини; є)

дипломатичний паспорт; ж) службовий паспорт; з) посвідчення особи моряка; і) посвідчення члена екіпажа; й) посвідчення особи на повернення в Україну (ст.ст. 1, 5 Закону України «Про громадянство України» № 2235 від 18.01.2001 р.). Слід враховувати, що згідно з ч. 2 ст. 20 Закону України «Про громадянство України» «громадянин України, ...щодо якого оформляється втрата громадянства, до набрання чинності рішенням про припинення громадянства України користується всіма правами і несе всі обов'язки громадянина України».

На підставі ст. 25 Конституції України громадянин України не може бути виданий іншій державі.

Визначення за особою статусу іноземного громадянина пов'язане зі встановленням двох ознак:

- а) відсутності в особи громадянства України;
- б) приналежності особи до громадянства іншої держави (держав).

Приналежність особи до громадянства іноземної держави встановлюється наявністю закордонного паспорта або документа, що його замінює. Іноземні громадяни (за винятком осіб, які користуються правом дипломатичної недоторканності) мають національні паспорти або посвідки на проживання встановленого зразка, які реєструються в органах внутрішніх справ або інших установ (у які прибув громадянин через кордон). Відповідно до листа МВС України № 729 від 20.10.99 р., іноземні громадяни тимчасово (без дипломатичного статусу) перебувають в Україні за своїми національними паспортами з відповідною українською візою на право в'їзду і перебування в Україні. Національні паспорти цих іноземних громадян, у т.ч. тих, які працюють в Україні, мають бути зареєстровані протягом трьох днів в органах внутрішніх справ на термін дії української візи. Іноземці, які вчаться в навчальних установах України, реєструються на термін дії угоди на навчання в конкретному навчальному закладі. Термін дії української візи при цьому не враховується. Іноземні громадяни, які тимчасово перебувають в Україні і в'їжджають безвізово, відповідно до міжурядових угод, повинні зареєструвати свої національні паспорти протягом

трьох днів в органах внутрішніх справ.

Особи без громадянства проживають в Україні на підставі українських документів – посвідки на проживання в Україні для осіб без громадянства з позначкою про реєстрацію. Особи без громадянства, які тимчасово в'їхали в Україну із країн їхнього постійного проживання, повинні зареєструвати в органах внутрішніх справ свої документи, видані державами їхнього постійного проживання на термін дії в'їзної української візи. Особи цієї категорії, які в'їхали в Україну на навчання, реєструють свої документи в органах внутрішніх справ на термін дії угоди на навчання.

На підставі ч. 1 ст. 10 КК особи без громадянства, які постійно проживають в Україні, в разі вчинення ними злочину за межами України не можуть бути видані іноземній державі для притягнення до кримінальної відповідальності або суду. Разом з тим, зазначене обмеження не встановлене щодо видачі для відбування покарання осіб без громадянства, які постійно проживають в Україні.

Біженці проживають в Україні на підставі посвідчень біженця, виданих міграційними службами Державного комітету у справах національностей і міграції України. Ці особи повинні зареєструватися в органах внутрішніх справ на термін дії посвідчення біженця.

Коло осіб, які користуються правом дипломатичної недоторканності, визначене Віденською конвенцією про дипломатичні зносини від 18.04.61 р. (ратифікованою Указом Президії Верховної Ради УРСР від 21.03.64 р.) і Положенням про дипломатичні представництва і консульські установи іноземних держав в Україні, затвердженим Указом Президента України від 10.06.97 р.

Належність до осіб, що користуються дипломатичною недоторканністю, підтверджується документами, що видаються Міністерством закордонних справ України (дипломатичними (консульськими) картками і дипломатичними паспортами, службові картки).

Особи, які користуються правом дипломатичної недоторканності, не можуть бути затриманими або заарештованими.

Відповідно до ч. 4 ст. 65 КПК України, не можуть без їхньої згоди бути допитані як свідки особи, які мають право дипломатичної недоторканності, а також працівники дипломатичних представництв – без згоди представника дипломатичної установи. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд перед допитом зазначених осіб зобов'язані роз'яснити їм право відмовитись давати показання. Особи, які користуються правом дипломатичної недоторканності, мають право відмовитися від підпису будь-якого процесуального документа.

Заяви іноземних громадян, які користуються правом дипломатичної недоторканності, про вчинені щодо них або інших осіб злочини, не є згодою на їхній допит або виконання інших слідчих дій з їхньою участю. Виконання таких дій можливе лише в тому разі, якщо про згоду взяти участь зазначено в заяві.

Можливість участі таких осіб у процесуальних діях з'ясовується через Міністерство закордонних справ України, для чого необхідно в письмовій формі звернутися в консульське управління МЗС України.

Дипломатична недоторканність може бути:

- 48.повна - обумовлює непідсудність в кримінальному провадженні судам України щодо будь-яких дій, незалежно від того, вчинені вони особою при виконанні її офіційних функцій чи в інших випадках, наприклад у побутових відносинах;
- 49.обмежена - при ній непідсудність поширюється виключно на дії, вчинені певною службовою особою під час виконання своїх офіційних функцій.

Однак, слід зауважити, що в ч. 2 ст. 6 КПК України зазначається: «кримінальне провадження щодо особи, яка користується дипломатичним імунітетом, може здійснюватися за правилами цього Кодексу лише за згодою такої особи або за згодою компетентного органу держави (міжнародної організації), яку представляє така особа, у порядку, передбаченому законодавством України та міжнародними договорами України».

До осіб, на яких розповсюджується повна або обмежена дипломатична недоторканність, належать:

50. Генеральний Секретар ООН, його помічники та інші посадові особи ООН, а також члени їхніх сімей;

51. представники іноземних держав, члени парламентських делегацій, а також па підставі взаємності співробітники делегацій іноземних держав, які приїждять в Україну чи проїжджають через її територію транзитом для участі в міжнародних переговорах, міжнародних конференціях та нарадах або з іншими офіційними дорученнями, члени сімей цих осіб, які їх супроводжують, якщо вони не є громадянами України;

52. дипломатичні агенти – посол, посланник, повірений у справах;

53. члени дипломатичного персоналу дипломатичного представництва, які мають дипломатичний ранг: радники, торгові представники, військові аташе, перші, другі та треті секретарі, заступники торгових представників, помічники аташе і члени сімей зазначених осіб, якщо вони не є громадянами України;

- дипломатичні кур'єри при виконанні своїх обов'язків;

- дипломатичні агенти, які акредитовані в іншій державі і транзитом проїжджають через територію України; члени їхніх сімей, які супроводжують зазначених осіб або слідуєть окремо, щоб приєднатися до них або повернутися у свою державу;

54. дипломатичні агенти, які є громадянами України або постійно в ній проживають, – лише щодо офіційних дій, вчинених ними при виконанні своїх функцій;

55. адміністративно-технічний персонал дипломатичних представництв і члени його сімей;

56. консульські посадові особи консульської установи, яким доручено виконання консульських функцій.

При з'ясуванні обсягу дипломатичного імунітету консульських посадових осіб і консульських службовців, співробітників адміністративно-технічного та обслуговуючого персоналу дипломатичних представництв, а також членів сімей

цих осіб необхідно звертатись і до конкретних угод між Україною та відповідними державами про заснування дипломатичного чи консульського представництва. Цими угодами зазначеним особам на підставі взаємності може надаватися більший обсяг імунітету, ніж це передбачається загальними міжнародно-правовими актами.

Також, слід зауважити, що іноземці й особи без громадянства, які перебувають на території України, користуються тими ж правами і свободами, а також несуть ті самі обов'язки, що і громадяни України, якщо інше не визначено в окремих законах. Відповідно до ст. 19 Закон України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» законодавством України іноземцям гарантується недоторканність особи, житла, невтручання в особисте життя, таємниця листування та т.і.

ВИСНОВКИ

Отже, перш за все слід сказати, що *кримінальне процесуальне право* – це самостійна галузь правової системи України, сукупність норм, які регулюють діяльність органів досудового розслідування, прокуратури, слідчого судді та суду із розкриття кримінальних правопорушень, викриття й покарання винних, а також права й обов'язки громадян та юридичних осіб, які залучаються до сфери кримінального процесу.

Юридичною базою для кримінального процесуального законодавства є Конституція України. Найважливішим законодавчим актом, який у систематизованому вигляді містить майже всі норми кримінального процесуального права і детально регламентує весь порядок кримінального провадження, є Кримінальний процесуальний кодекс України.

Кримінальні процесуальні норми поділяються на такі, що зобов'язують (імперативні), уповноважують і забороняють.

Норми кримінального процесуального закону діють до їхнього скасування чи заміни новими нормами, а якщо норму було прийнято на певний строк - до закінчення такого строку.

Чинність кримінального процесуального закону в часі полягає в тому, що слідчі органи, прокурор, слідчий суддя і суддя (суд) застосовують процесуальні норми, що діють на момент кримінального провадження. Це означає, що коли під час розслідування чи розгляду справи в суді кримінальний процесуальний закон змінюється, доповнюється чи замінюється новим, то після набрання останнім чинності застосовуються нові процесуальні норми, незалежно від того, коли було вчинено кримінальне правопорушення. Однак, якщо новий закон скасовує або обмежує те чи інше процесуальне право суб'єкта кримінального провадження в справах, які вже перебувають у провадженні слідчих органів чи суду, це право зберігається за ним до закінчення провадження в даній справі. Отже, кримінальний процесуальний закон певною мірою має зворотну силу.